

Veerse meer

11 oktober 2015

In maart hadden we al eens op het Veerse meer gevaren, richting Veere en de Veerse gatdam. Het was toen mooi weer, maar er stond wel erg veel wind. Deze keer zou het de andere richting uit zijn, naar Wolphaarsdijk toe. Donderdag ging ik mijn naam op de lijst zetten en was ik nummer 9. Zondag stonden er plots wel veertien namen op de lijst. Mensen die de weersvoorspellingen hadden afgewacht (de watjes!). 't Was verdorie wel koud zondagmorgen. Door het zachte weer van de laatste weken, zeg maar maand, waren we deze lage temperaturen niet gewend. Er waren twee afhakers zodat we rond half tien met vier auto's en twaalf kajaks richting Nederland reden. Bij 'de Piet' aangekomen voelden we al direct dat de wind ook erg frisjes was. Dan sta je als kajakker voor een dilemma: wat doe je aan? Een trui boven het T-shirt voor de warmte of een jekker tegen de wind en opspattend water. Het werd de jekker en al goed ook. Die koude wind kwam uit het Oosten, wat betekende dat we tegen wind in richting Wolphaarsdijk voeren. Met als gevolg golfjes en opspattend water. Dan kletst er zo'n plens water tegen je mouw waardoor er water in je jekker komt, want helemaal afsluiten doet hij niet. Maar dat water blijft dan zo lekker klotsen in je mouw, want het kan er niet meer uit omdat je arm niet zover naar beneden gaat. Door de beperkte bewegingsmogelijkheid van mijn schouder (ik zit met een zogenaamde 'frozen shoulder') had ik wel wat problemen. Instappen in de kajak vanaf een steiger lukt niet, mijn spatdek vastmaken achteraan ook niet en uit de kajak klauteren is al even rampzalig (de tocht op de Linge vorige maand heb ik zo laten voorbijgaan omdat ik toen nog te veel pijn had in die schouder). Gelukkig is er bij 'de Piet' een strandje zodat het instappen best wel lukte. Ferre was zo bereidwillig om mijn spatdek achteraan vast te maken zodat dat onderdeel alvast gelukt was. Ik begon maar erg voorzichtig met peddelen, niet goed wetend of alles wel zou lukken. De rest van de groep peddelde een beetje voor mij uit, dichterbij de oever. Na een tijdje waren de spieren wat opgewarmd, mijn schouder leek wat te 'ontdooien' en peddelen ging gelukkig goed. Langzaam, heel langzaam kwam ik op de hoogte van de rest van de groep. Tegen dat 'De Meerkoet' in zicht kwam peddelde ik mee vooraan. Ron had gezegd dat we daar iets gingen drinken dus was dat het richtpunt waar ik op aan ging. Plots was er niemand meer in mijn omgeving. Waren ze gestopt of hadden ze even halt gehouden? Ik kijk zelden achterom maar zou ze wel opwachten bij 'De Meerkoet'. Tot opeens Ferre komt aangestoven met de mededeling dat de rest het meer was overgestoken want Ron wist een strandje voorbij de jachthavens. Daarom was er niemand meer! Daar ging mijn lekker koffietje. Ik kon het haast ruiken. Maar niets daarvan dus. We kruisten de vaargeul en sloten ons terug aan bij de rest van de groep.

Maar voorbij de havens was geen strandje te bekennen. Villa's met steigers, ja, en verder een lang, zo goed als leeg terrein van de Nederlandse Caravanclub. Ik was naar de oever uitgeweken omdat rondom de havens de golven alle kanten opgingen en je van links naar rechts werd geslingerd. In de verte zag ik Ferre naar de oever varen. Was daar een strandje? Ik zag niks. Maar hij sprong gezwind uit zijn kajak en legde die hoger tegen de dijk. De anderen werden zo ook op de kant geholpen. Toen ik er aan kwam zag ik een strandje, de naam niet waardig. Een halve-zakdoek-groot schelpenhoekje. Met wat hulp klauterde ik ook uit mijn kajak. Daar in het zonnetje en zo goed als uit de wind werden de boterhammetjes of pistolets verorberd en genoten we van het uitzicht, de warmte die de zon toch nog gaf én de bananen die Ron aan iedereen uitdeelde die er een wilde. Na een tijdje wrongen we ons terug in onze kajak en staken het Veerse meer weer over richting de jachthavens van Wolphaarsdijk. Toen we daarna een hoek rondden, kwamen we alsnog bij 'De Meerkoet'. Vlakbij is er een strandje waar we onze kajaks konden achterlaten om op het terras toch de zo verlangde koffie te kunnen drinken. Met appeltaart én slagroom uiteraard. Tot mijn verbazing bestelde Ferre dat ook, terwijl hij anders altijd een donkerbruin bier bestelt. Onze bestelling kwam in enkele schuifjes en eer onze koffie er was, was de taart al verorberd. Dirk moest wel oppassen dat Ferre er niet met zijn trippel vandoor zou gaan. Achter glas en uit de wind was het nog wel aangenaam, maar toch kregen we het na een tijdje wat frisjes. Dan maar weer het water op voor het laatste stuk terug. Nu hadden we de wind in de rug en konden we wat 'mee glijden' met golfjes, echt surfen op de golven kon je het niet noemen. Om half vijf schoven de kajaks terug op het strandje bij 'de Piet'. Na omkleden en opladen konden we terugkijken op een geslaagde tocht. En wie wil er nu nog een banaan? Ron bleef het proberen.

Voor half oktober was dit een uitgelezen dag voor een kajaktochtje. Weer 21,5km op de kajakteller!

Pol.